

[Fischer]

god socialdemokrat – understregede, at Danmark med god samvittighed kan betragte sig som medlem af den hårde kerne af lande i EF, der har orden i økonomien.

Den politik er vi fast besluttet på at videreføre i Det Konservative Folkeparti. Forårets overenskomster, der betyder et værn om lønmodtagernes realindkomst og styrkelse af virksomhedernes konkurrenceevne, er endnu et vigtigt bidrag til at fastholde den sunde økonomiske kurs. I samme retning peger de efterfølgende to danske rentenedsættelser. Ikke alene er obligationsrenten nu godt halveret i forhold til 1982, da den første borgerlige regering tiltrådte, men renteforskellen til Tyskland, der tidligere var gabende stor, er nu nedbragt til ½ pct.

Underskuddet på statsbudgettet er større end forudset. Det er der flere årsager til; der er bl.a. tale om øgede udgifter til dagpenge på grund af den forhøjede ledighed, om øgede udgifter til arbejdsmarkedsforanstaltninger og merudgifter som følge af krigen i Golfen. Men tallene understreger, at der bestemt ikke er plads til at svække den økonomiske politik.

Til hr. Svend Aukens stærke kritik af statsunderskuddet vil jeg knytte den bemærkning, at der jo er noget paradoksalt ved den socialdemokratiske holdning på det område, for på den ene side kritiserer man underskuddets størrelse, men på den anden side forsøgte Socialdemokratiet at få en række udgiftskrævende ændringsforslag vedtaget i forbindelse med finanslofstemningen. Og efterfølgende, som vi jo også hørte i formiddagens debat, er partiet ikke veget tilbage for at udnytte sit manglende ansvar for finansloven til at prøve at få stærkt udgiftskrævende love vedtaget. Der savnes konsekvens i den socialdemokratiske økonomiske politik. Det er da meget muligt, at Socialdemokratiet, når partiet taler om økonomi, i sin retorik er blevet inspireret af regeringen. Men hvad hjælper det så, hvis man i sin adfærd stadig er præget af holdningerne fra 1970'ernes gavebodsmentalitet?

Endelig vil jeg tilføje, at det aktuelle statsunderskud, som også andre tidligere har været inde på, og som vi forventer at kunne få bragt ud af verden igen omkring 1995 som konsekvens af en ny opgangsperiode i dansk økonomi, ikke kan sammenlignes med den voldsomme forblødning af det danske statsbudget, som Soci-

aldemokratiet efterlod i 1982. Dengang oversteg underskuddet 10 pct. af bruttonationalproduktet, og det skete i en situation, der tilmed var præget af en række andre store, uløste økonomiske problemer. Jeg kan blot minde om den rekordhøje rente, der dengang plagede det danske samfund, og den manglende tillid til den danske krone – negative fænomener, som i dag er ryddet af vejen.

Hr. Svend Auken vil så gerne give det udseende af, at den borgerlige regering bare administrerer fra dag til dag, at det overordnede billede er skuffende. Heroverfor er det interessant at notere, hvad Ugebrevet Mandag Morgen sagde sidste mandag i sin analyse af Danmarks situation. Her sagde man, at Danmark udviklingsmæssigt er i en gunstigere udgangsposition end de fleste andre europæiske lande. Fastholdes udviklingen, kan Danmark inden udgangen af dette år placere sig som det, næsten ingen for blot få år siden troede muligt: en økonomisk stærk industrination og et attraktivt europæisk vækstområde.

Ingen kan dog benægte – og bør det heller ikke – at et alvorligt samfundsmæssigt problem resterer, og det er naturligvis ledigheden, beskæftigelsessituationen. Og det er en ringe trøst, at ledigheden nu er af ca. samme omfang, som da hr. Svend Auken gik af som arbejdsminister i 1982.

Det er naturligvis et alvorligt samfundsøkonomisk problem, men det er først og fremmest et dybt ulykkeligt problem, et personligt problem for de mennesker, der rammes, ikke mindst af en længerevarende ledighed. Men det ville være letsindigt at love hurtige genveje til en stor beskæftigelsesfremgang. Det ville heller ikke være rigtigt, at vi kastede os ud i kortsigtede offentlige beskæftigelsesprojekter, tværtimod vil sådanne forsøg kunne skubbe det tidspunkt længere frem, hvor vi effektivt og holdbart får nedbragt ledigheden.

Men vi må i denne sommer have en åben og forhåbentlig idérig debat om, hvorledes vi varigt nedbringer ledigheden. Jeg vil gerne pege på vismændenes tanker om større lønspredning, om indslusningsløn til unge, flere uddannelsespladser, nedbrydning af faggrænser, større geografisk mobilitet. Jeg ser meget gerne, at disse forslag bliver centralt placeret i debatten. De understreger, at bekæmpelse af ledighed ikke alene er et lovgivningsspørgsmål, men i høj